Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 18 грудня 2007 року № 51 (215)

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ ДО ОДУЖАННЯ

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

Специфіка технологічного процесу підготовки випуску нашої газети полягає в тому, що ми мусимо повністю завершити підготовку чергового числа до вечора в понеділок. А от специфіка роботи Верховної Ради, принаймні, впродовж останніх кількох тижнів, полягає зокрема і в тому, що основні питання в її стінах плануються до вирішення чомусь саме на вівторок. Таким чином, ми, природно, наразі не знаємо, чи оберуть народні депутати цього вівторка Юлію Тимошенко Прем'єр-міністром, однак наші читачі, які читають ці рядки, про це вже знають.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, "Нація і держава"

Поза всяким сумнівом, шанси на обрання у лідера БЮТ є доволі високими. Ми про це вже писали, та й більшість експертів сходяться на думці, що Юлія Володимирівна, попри блокування і протидію з боку опозиції", таки очолить уряд – якщо не цього вівторка, то трохи пізніше.

Зрештою, це, мабуть, найбільш оптимальний варіант із можливих на сьогодні.

Проте яким чином розпорядиться Тимошенко владою? Думки фахівців істотно різняться між собою, коли заходить мова про ефективність діяльности керованого нею уряду. У попередній публікації на цю тему йшла мова про спроможність самої Тимошенко налагодити ефективну роботу нової команди. Висновок був такий: сподіватися, що їй вдасться виконати обіцяне під час передвиборної кампанії, – навряд чи варто. Адже, віддаючи належне кипучій енергії, цілеспрямованості у досягненні мети і харизмі Тимошенко, все ж треба зізнатися самим собі: наш державний механізм перебуває у просто-таки жахливому стані; сказати про нього "занедбаний" – це нічого не сказати. Цей організм потребує не ремонту, тим більше якогось косметичного, бутафорського, чим ми нібито займалися впродовж останніх років, а капітальної, глибокої, системної реконструкції. Причому реконструювати потрібно практично все в нашому господарстві, починаючи від освіти і культури, і закінчуючи пенсійним законодавством. Однак – про які грунтовні реформи можна говорити, якщо ми не бачимо мети – що збираємося будувати? Як держава і як нація, ми досі не знайшли себе в цьому світі, досі не знаємо, хто ми є і звідки, і яке наше призначення на цій планеті – бути статистами і жалюгідними епігонами, виконуючи функції такого собі "транзитного буфера" між Заходом і Росією і заздрісно злизуючи об'їдки з чужих столів та donoшуючи лахміття з чужого плеча, чи все-таки спробувати самоідентифікуватися як монолітна і державницька нація, з цілісним і комплексним баченням проблем і викликів, які, поза всякими сумнівами, стоять перед нами у двадцять першому столітті, і які нам доведеться або, зрештою, вирішувати, або ж – стати гноєм чи гарматним м'ясом для інших, більш цілісних цивілізаційних культур. Однак здійснити подібну реконструкції ми, на жаль, неспроможні, адже вона можлива лише тоді, коли в суспільстві, по-перше, існує запит на подібну дію, а по-друге, владна і духовна еліта готові її запропонувати.

Закінчення на 3-й стор.

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

Передплатіть газету "Нація і держава" на 2008-й рік. Підтримайте наше видання. Долучайтеся до ідеології українського націоналізму.

Слава Україні! Героям слава!

Наш передплатний індекс – 09715.

ПРО ВЕЛИКИХ УКРАЇНЦІВ

М. КИСИЛЬОВА

Кого можна віднести до категорії "великих українців"? На мою думку, Великі Українці – саме українці, а не хтось інший за національністю. Якщо брати до уваги місце народження, то хіба можна вважати Великим того українця, який покинув свою рідну Землю, свою Батьківщину? І в Біблії написано, що не покидай свого народу. Якщо брати до уваги мову, то хіба може Великий Українець не знати та не говорити мовою своїх предків. Якщо брати до уваги спадщину, тобто, що корисного зробив Великий Українець для України, то, без сумніву, має бути врахована його праця, здобутки. Не забуваймо, що незалежність держави здобувалася ціною життя багатьох людей, яких, на жаль, наша сьогоднішня владна "еліта" не визнає. За Україну гинув цвіт нації: герої Крут, вояки УПА, мученики гулагів.

До Великих Українців я віднесла б Т. Шевченка, С. Бандеру, Р. Шухевича, В. Стуса, І. Миколайчука (артиста), О. Гірника, Ю. Федьковича, І. Франка.

Не маю нічого проти росіян, євреїв, поляків, людей інших національностей. Але вони можуть проходити в проектах: "Великі таланти України", "Люди з великими здобутками в Україні", "Ці люди – гордість України", "Їх Україна не забуде" і т. ін.

Впевнена, що Великі Українці мають бути саме українцями.

м. Чернівці

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

Української Всесвітньої Координаційної Ради з приводу заяви МЗС РФ від 14 грудня 2007 року "у зв'язку з антиросійськими проявами в Україні"

Заява Міністерства закордонних справ Російської Федерації "у зв'язку з антиросійськими проявами в Україні" викликає в нас глибоку стурбованість. Її відверто провокаційний тон з наспіх насмиканим переліком огульних звинувачень не може залишити байдужим жодного українця.

Тон висловлювань та коментарів з приводу України нам добре знаний з виступів українофобів на кшталт К. Затуліна та іже з ним, але цього разу на цій невдячній ниві відзначилися російські дипломати. Ми здивовані тим, що саме дипломати, яким притаманні виваженість, толерантність та повага до думки іншого, виступили з подібною заявою.

Це нагадує сумнозвісні часи радянської пропаганди, коли все зводилося до принципу "у сусіда в оці скалку видно, у власному – й колоди не помічаєш".

Не вдаватимемося до сумного "мартирологу" "здобутків" царської Росії, радянського режиму, на жаль, й сучасної російської влади на шляху зросійщення всяк сущого на теренах колись "однієї шостої" території всієї планети.

Міняються форми правління та режими в Москві, однак, схоже, невиліковний шовінізм залишається незмінною рисою російського політикуму.

Невже й дійсно російська демократія закінчується на українському питанні?!

Жаль, що сьогодні на всьому російському безмежному просторі не знайшлося жодного сучасного А. Сахарова, який би на весь голос заявив про надзвичайну важливість добрих взаємин Росії з Україною, не сказав, що ця заява намагається відтягнути увагу від складної політичної ситуації, яка склалася напередодні президентських виборів у Росії. Російській владі є чим зайнятися на власних теренах, от хоча б ліквідувати болісну майнову нерівність та вирішувати важливі соціальні проблеми, які призвели до депопуляції цілих російських регіонів.

Ми звертаємося до представників російської громадськості, інтелігенції, духовної еліти із закликом сказати своє вагоме слово, остудити деякі запальні голови, не дати втягнути два братні народи – українців та росіян – у безперспективне "з'ясування стосунків", а послуговувати конструктивізмом та партнерством у розбудові двосторонніх міждержавних відносин, що повною мірою відповідає глибинним інтересам українського і російського народів.

Дмитро ПАВЛИЧКО, голова УВКР

51
4 820102 210017

Дорогі читачі! Розпочалася передплата на газету "Нація і держава" на 2008 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2008 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 2,17 грн., 3 місяці – 6,16 грн., 6 місяців – 11, 32 грн., на рік – 21, 84 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

ПАМ'ЯТІ ГЕРОЯ

У селі Дорожів Дрогобицького району на Львівщині споруджується пам'ятник славному синові українського народу Дмитру Грицаю.

Запрошуємо всіх, кому дорога справа побудови незалежної Української держави, її минулого і героїв, до участі в спорудженні пам'ятника.

Кошти просимо перераховувати на розрахунковий рахунок: управління капітального будівництва при Дрогобицькій райдержадміністрації, р/р 26006625323363 в ДВ ЛОФ АКБ УСБ, МФО 325019, ЄДРПОУ 00722227, "на пам'ятник Д. Грицая".

Оргкомітет для спорудження пам'ятника Дмитра Грицая в с. Дорожів Дрогобицького району. Адреса: Львівська обл., м. Дрогобич, вул. 22 Січня, 37, кім. 6, тел. 3-84-61.

Д. Грицай народився у 1907 р. у селянській сім'ї. У 1928 р. закінчив Дрогобицьку гімназію, під час навчання в якій став членом УВО. В 1934 р. за націоналістичну діяльність потрапив до концтабору Береза Картузька, де провів два роки. У 1939 р. його знову заарештувала польська поліція й вдруге заслала до Берези Картузької. У 1940–41 рр. Д. Грицай, член Революційного Проводу ОУН і учасник Другого Великого збору ОУН, обирається до Проводу як військовий референт і керівник Краєвого Військового Штабу ОУН. На цих постах він залишається аж до свого арешту гітлерівцями весною 1943 р. З тюрми його визволив бойовий відділ ОУН. Після Третього Надзвичайного Збору ОУН Д. Грицай знову член Проводу, військовий референт, який перебирає керівництво ГВШ ОУН, перейменованого в Головний Військовий Штаб УПА, а з січня 1945 р. стає шефом Штабу УПА, як генерал Перебийніс.

Восени 1945 р. Д. Грицай отримує від УГВР та Головного Командування УПА завдання виконати важливу місію за кордоном. Під час переходу чесько-німецького кордону разом з членом Проводу ОУН Маївським – "Тарасом" потрапили в засідку. У нерівному бою загинув Маївський – "Тарас", а генерала Перебийноса заарештували і ув'язнили у тюрмі м. Праги, де піддали жахливим тортурам. Не зрадивши військових таємниць ОУН-УПА, Д. Грицай там загинув.

Нинішнього року виповнюється 100 років від дня народження Д. Грицая. Дрогобиччина, як і всі національно свідомі сили, пам'ятає про свого героя. Депутати райради від фракції КУН ще торік виступили з ініціативою спорудити в його родинному селі пам'ятник. Депутатський корпус районної ради підтримав пропозицію конгресівців. Оргкомітет зі спорудження пам'ятника Д. Грицаю очолив заступник голови райради Володимир Стецівка, член КУН. Відкриття пам'ятника відбуватиметься 30 грудня цього року у с. Дорожеві. Роботи зі спорудження пам'ятника завершуються. Чимало коштів на будівництво пам'ятника зібрали конгресівці, депутати райради, Дрогобицьке Братство ОУН–УПА. Виділені кошти з бюджету району і області. Та все ж на повне його завершення грошей бракує. Тому запрошуємо всіх, кому дорога справа побудови незалежної Української держави, її минулого і героїв до участі в спорудженні пам'ятника.

ОДЕРЖИМІСТЬ

ЩО ВІДДАВ ТИ, ТЕ – ТВОЄ!

Наші читачі, очевидно, вже звикли до публікацій Івана Кассали, що періодично вміщуються на шпальтах "Нації і держави". Активний борець за справедливість (до цього, зрештою, спонукає фах юриста) у своїх матеріалах дошкульно розвінчує представників "п'ятої колони", ганьбить тоталітарний комуністичний режим, їдко висміює потуги промосковських сил повернути нас до примарного Союзу.

Незважаючи на похилий вік (три місяці тому Іван Григорович відзначив своє 80-річчя), цей чоловік не засиджується в своєму Камінь-Каширському, що на Волині. Вийшовши на заслужений відпочинок у жовтні 1989 року, він своє подальше життя постійно проводить у дорозі. За останні майже двадцять літ не один раз об'їздив Україну з Півночі на Південь і з Заходу на Схід. Цього сивочолого худорлявого чоловіка часто можна зустріти на залізничних і автобусних станціях Дніпропетровська і Донецька, Запоріжжя і Луганська, Полтави і Симферополя...

Мета мандрівок – поближче поспілкуватися із "західняками" й "східняками", донести до пересічних українців правдиву інформацію про ОУН і УПА, сучасний стан у державі. Чудовим підспір'ям йому у цьому послуговують часописи "Нація і держава", інші патріотичні газети, різноманітні листівка, брошури, журнали і книги, що їх поширює безкоштовно серед своїх співвітчизників.

"За останні майже 20 літ, – говорить Іван Кассала, – я придбав на свою пенсію усілякої патріотичної друкованої продукції більш як на 10 тисяч гривень. Міг би, звичайно, за ці кошти принаймні купити автомобіль. Але, вважаю, краще у рай іти пішки...".

Варто зазначити, що друг Іван – активний пропагандист діяльності Конгресу Українських Націоналістів, великий прихильник газети "Нація і держава". Зокрема, нещодавно із своєї скромної місячної пенсії в 548,66 гривні 377,28 гривні виділив на річну передплату 17 примірників часопису для своїх приятелів, які мешкають у різних областях України.

У зв'язку з цим благодійним вчинком справжнього патріота нашої держави мимоволі згадується вислів відомого просвітителя Середньовіччя Рудакі, який сказав: "Що сховав ти, те – пропало, що віддав ти, те – твоє!".

Бо справді, одержимість Івана Кассали не може не захоплювати. А тому з упевненістю можна стверджувати, що якраз завдяки таким людям, як він, Україна є і буде вічно.

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

КОРОТКО

КРИМ

Відбулася звітно-виборча конференція Кримської організації Конгресу, яка показала, що організація має здорове ядро, перспективи росту і розвитку. Становлення організації значною мірою пов'язане із невтомною працею її лідера Василя Овчарука. Однак подальша діяльність Кримської організації на аматорських засадах стає проблематичною. Нам вкрай необхідно мати ряд звільнених працівників – як в столиці, так і в регіонах Криму. Ми не можемо змагатися з нашими добре оплачуваними штатними опонентами, тому програємо в національно-визвольній боротьбі, що триває щодня, щогодини. Конференція на безальтернативній основі обрала кандидатом на голову друга Василя Овчарука. Склад проводу оновився на 50% і звільнився від надокучливих базік.

Перед початком конференції цікаво і змістовно провів презентацію книжки Василя Кука "УПА в запитаннях та відповідях Головного Командира" Микола Білий.

У роботі конференції взяв участь Голова Секретаріату Головного Проводу Степан Брацюнь.

Ігор КОТАР

* * *

Делегати конференції Кримської організації КУН підтримали рішучі дії Президента України В. Ющенка щодо наведення порядку в державі. Як говориться в резолюції конференції, все більше громадян сприймають дії Президента України позитивно і вірять в те, що влада в центрі та областях стане вирішувати і прислухатися до думки народу. Однак місцеві чиновники відкрито чинять спротив державі у її розбудові. При цьому вони отримують чималу зарплату від держави, пенсії, їх нагороджують найвищими ознаками, присвоюють звання "Герой України", забезпечують пільгами і всілякими благами. Вони це сприймають як заслуги у боротьбі проти України і ще з більшою ненавистю руйнують державницькі позиції.

Прикладів чимало: Герой України – генерал Герасимов, Герой України – ректор ТНУ ім. Вернадського М. Багров. Орденами нагороджують Колеснікова та інших, справжні заслуги яких – боротьба проти України.

Скільки це буде тривати? Хто подає їх у списках для нагородження? Хто відповість за скоєне проти держави? Коли суди і судді іменем України будуть карати винних у злочинах проти України?

Делегати конференції звернулися до Президента України, Прем'єр-міністра України і Верховної Ради України з вимогою суворого дотримання і виконання Конституції України та чинного законодавства.

ДО ОСТАННЬОГО ДНЯ – САДИТИ СВІЙ САД

Юрій Михайлович Хорунжий ще дочекався своєї публікації в журналі "Київ", а інтерв'ю в "Літературній Україні", яке зробив із ним Євген Колодійчук, уже прочитати не встиг: 4 грудня цього року, після важкої хвороби, яку переносив надзвичайно мужньо і стримано, на 70-у році життя він відійшов за обрій. Україна і все українство втратили великого трударя на ниві рідного слова, трударя чесного і відважного, самовідданого і скромного. Проте, на жаль, чомусь так у нас виходить, що не встигаємо сказати людині цього всього ще за її життя, сказати і належно пошанувати її працю, її позицію. Лише біля труни раптом прориває шлюзи, звіває шори...

За освітою геолог, а за покликанням – талановитий прозаїк, Юрій Михайлович мав за життєвий взірець свого батька – Михайла Хорунжого, теж письменника, репресованого радянською системою. Може, тому взявся за упорядкування й редагування альманаху "Зона", яке видавало Товариство політв'язнів та репресованих. Завдяки його жертовній праці вийшло 22 номери і планувався 23-й. "Зона" свідчила світові про злочини совітської системи, про мільйони поламаних доль окремих людей та цілої нації. Скільки болю, кривди, скільки гіркоти на кожній її сторінці!

По-спартанському стриманий у вияві емоцій, душею був відкритий і нелукавий, тож у квартирі Хорунжого знаходили прихисток дисиденти, вертаючи із заслань. А згодом – рухівці. Саме він першим "відкрив" широкій громадськості Валерія Марченка, відомого правозахисника й письменника, бо лише Юрієві Михайловичу довірила редагувати листи сина Ніна Михайлівна, мати Валерія, і вони потім вийшли унікальною книжкою, що набула великого розголосу.

Як письменник Ю. Хорунжий своєю художньо-документальною прозою, що грунтується на реальних подіях, фактах, викладених у популярній, читабельній художній формі, освітлена талантом і, без перебільшення, каторжною дослідницькою працею, насичена емоціями, зігріта темпераментом автора, відкрив українському читачеві багато історичних постатей, таких, як М. Старицький, М. Грушевський, І. Мазепа, М. Садовський, М. Заньковецька та інші. Його романи "Борвій", "Злет і заземлення Григорія Полетики", "Вірую", "Любов маєш – маєш згоду" і ось останній, вершинний соціально-психологічний твір, який автор найбільше любив, – "Садовський садить сад – з Марією і без", панорамне висвітлення інтелектуального життя в Україні другої половини XIX – початку XX століття, назавжди залишається в нашій літературі. У цих романах Юрій Хорунжий залишив не лише свою велику душу, а й велику надію. Так, він не спішив у політику, і це декому не подобалося, проте письменник свідомо вибрав свою дорогу, орав до сьомого поту кам'янисту ниву слова і вперто сіяв зерна правди; перелопачуючи архіви й загалом минулі часи, він шукав у них аналогій із нинішнім часом.

Не замикаючись у своїй письменницькій робітні, активно займався громадськими справами – у Спілці письменників, у "Просвіті" і поза ними, активно друкувався у пресі – і з питань екології, і з питань культури. Умів прекрасно виступати перед різними аудиторіями, підкоряв не тільки широкою ерудицією, а і якимсь дивним світлом доброти й щирості, яке промінилося від нього. Дитина асфальту, бо народився у Києві, недарма обрав собі професію геолога – прагнув і любив шукати скарби в земних надрах, у рідному слові, в людських душах.

Юрій Хорунжий гордо ніс свою хоругву – супроти вітрів і гроз, житейських випробувань і недоль і, здається, таки не впустив її жодного разу. Відійшов, залишивши нам сад своїх творів, які ще належиться осмислити. Вічна пам'ять Вам, дорогий Друже.

Наталка ПОКЛАД

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ ДО ОДУЖАННЯ

У нас же, хоч як це прикро звучить, з обох позицій – суцільні провали. Наш народ (саме народ, а не нація) нагадує безногого й безрукого косоокого каліку, який, опинившись на роздоріжжі, не тямить, куди йому повзти далі, бо одна його культя безтямно загрібає по лівий берег Дніпра, інша – по правий, очі ж дивляться у протилежні боки, і тільки язик, як сон того "розуму", котрий породжує чудовиськ, безцеремонно продовжує верзти бозна-що – вустами шуфричів, чорноволів, германів чи їм подібних яскравих і типових "продуктів" цих гнилих і спідлених часів.

Щодо відсутности суспільного запиту до оздоровлення, то причини цієї недуги слід шукати не лише в "проклятому минулому" – як радянському, так і кучмівському (хоча, звісно, ці чинники мають величезне значення), а й, що пригнічує найбільше, – це те, що метастази небезпечної для національного організму болячки розростаються чи не найбільш бурхливо вже за часів найновіших, постмайданних. Громадяни нашої країни щодалі, то більше люмпенізуються – причому у духовному, культурному вимірі це стосується переважної більшости, незалежно від статків чи соціального статусу. Потреби, якими впереваж обмежуються наші щоденні інтереси, не є новими, сформульовані ще за часів давньоримських для плебеїв, і звучать як "хліба і видовиськ!" – це все, образно кажучи, що нам потрібно в цьому житті. На зауваження про те, що подібна формула характерна для будь-якої іншої культури, хочу заперечити, що навіть у ситих демократичних державах, де закони написані для того, щоб їх виконувати, процеси цивілізаційної деградації у недалекому майбутньому можуть становити велику загрозу для розвитку (сьогодні це бачимо поки що на прикладі чи не найслабкішої західноєвропейської ланки – Франції); країни ж відсталі, або ж такі, як

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

Україна, загальмовані, подібна споживацька ідеологія здатна поглинути, розчинивши у вирі глобалізаційних зсувів – якщо ми не зможемо, змобілізувавшись, сформулювати свою національну ідею, яка б об'єднала націю. Так, як, приміром, це зробили в Росії уже за часів Путіна; гасло "вєлікая Россія" там виконує роль цементуючого фермента, консолідуючи в єдине державницьке ціле і останнього бомжа, і олігарха. (Щоправда, проблеми цієї країни настільки великі, що навряд чи це їй допоможе уникнути розпаду).

Чи ж здатне населення – навіть не народ, не кажучи вже про націю, – населення, яке своєю роздвоєністю нагадує каліку-шизофреніка, засмоктаного банальною дилемою виживання, і якого безнастанно, з усіх інформаційних дірок, зомбують примітивними ідеологемами на кшталт демонстрації "кодексу честі" у виконанні нардепа Лук'янова чи танцюючих шароварів від "співаючого безголоска", – так-от: чи здатне це населення спромогтися на великий державницький чин, і спершу хоча б сформулювати суспільний запит на необхідність видужання від важкої і затяжної суспільної хвороби?

Звичайно, що ні. Більше того, суспільство цього і не потребує, обмежуючись хіба що кволими ремствуваннями "на владу", тим часом виживаючи в індивідуальний спосіб.

Якщо ж казати про еліту, чи то пак т. зв. еліту, і особливо владну, то тут справи не кращі, а може й гірші. Бо паноптикум теперішніх "владоможців", а надто осіб, представлених у Верховній Раді, змушує думати, що до верхніх щаблів у нас переважно дістаються найгірші, найбрехливіші і найтупіші. Хоча це не зовсім так; ця заїкувата "еліта" з бігаючими очицями і тугими гаманцями – то квінтесенція нашого суспільного організму. Ми такі ж, як і вони, – не кращі, й не гірші. Просто, опинившись нагорі, вони перебувають на видноті; відомо ж бо: чим вище мавпа дереться на дерево, тим ліпше видно її зад... Іноді, спостерігаючи за потугами того чи іншого з дозволу сказати політика, думаєш: нещасна країна, котра має таких "поводирів". Куди ж заведуть тебе сліпі й глухі вожаті з інстинктами бультер'єра, котрі люблять Україну лише язиком на трибуні чи перед телекамерою, або ж "до глибини своєї кишені"?..

Не варто навіть ставити питання про спроможність більшости представників теперішньої "еліти" піднятися до висот державницького мислення. Неможливо упіймати в темній кімнаті чорного кота – особливо якщо його там нема. В історії України імена цих політичних пігмеїв будуть, у кращому разі, написані дрібним шрифтом, та й то, вочевидь, на маргінесах, чи у "примітках"...

На що надіятися? Хіба на те, що національний організм у майбутньому самостійно регенерує здорові клітини, як це вже було в нашій історії. Основою для лікування має стати консервативна ідеологія, базована на питомо національних засадах – такий шлях зцілення пройдений уже не однією країною, яка опинялася перед подібними до наших викликами. Чи спроможні цьому процесові посприяти Віктор Ющенко і Юлія Тимошенко, а чи їм доведеться дати дорогу тим, хто прийде за ними, – на це питання відповість час.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

ЧИ БУДЕ *ТАКА* ПАРТІЯ?

Мирослав ОКСЕНТ

Виступаючи на прес-конференції у Чернівцях, лідер УРП "Собор", народний депутат від НУНС Анатолій Матвієнко заявив, що він вважає безперспективною ідею створення єдиної партії на основі блоку, бо "з того нічого путнього не вийде". За словами А. Матвієнка, на базі блоку НУНС він дотримується концепції творення кількох партій нового зразка. Хоча ця дорога "є складною", але "нам не потрібно соромитися – є три суб'єкти: "Наша Україна", "Народна самооборона" і "Правиця", – заявив А. Матвієнко. "Можливо, в такій конфігурації ми і підемо у наступний блок, але щоб це було три партії. Перед цим маємо створити "Правицю" як єдину патріотичну партію. Із залишків блоку НУНС може створитися якась паралельна до нас ліберально-демократична сила та соціалістична сила із гаслами Луценка, бо ця ніша сьогодні порожня", – цитує А. Матвієнка "Українська правда".

Цю позицію, схоже, поділяє колега лідера "Собору" по блоку НУНС, голова УНП Юрій Костенко, який днями в інтерв'ю одному з видань заявив, що він також вважає неможливим створення єдиної партії на основі політичних сил, які входять до складу блоку НУНС. "Я давно говорив про те, що в нашому блоці різні політичні ідеології, тому в силу ідеологічних протиріч створення єдиної партії неможливе", – заявив Ю. Костенко.

Як відомо, створення єдиної партії після виборів було однією з умов передвиборчої угоди про створення блоку НУНС.

Відповідну угоду підписали лідери дев'яти політичних сил, які й утворили блок НУНС, погодившись на творення єдиної партії – одразу після дочасних парламентських виборів. Разом з тим, Конгрес Українських Націоналістів, як ми пам'ятаємо, не підтримав подібної ініціативи.

Зрештою, ідея створення єдиної партії на основі дев'яти дуже відмінних за ідеологічною спрямованістю політичних сил виглядала сумнівно від самого початку. Тойтаки Ю. Костенко уже неодноразово висловлював сумніви щодо її реалізації. Подібну позицію, судячи з окремих заяв, займає також і лідер НРУ Б. Тарасюк. Тепер, коли до них долучився А. Матвієнко, ймовірність постання такої партії ще знижується, навіть незважаючи на тиск з боку президентського Секретаріату. Блок НУНС нині нагадує сумнозвісних Лебедя, Рака і Щуку з відомої байки російського письменника.

Проте наскільки продуктивною є ініціатива, озвучена А. Матвієнком, щодо творення "Правиці" й інших двох партій на базі блоку? Пам'ятаємо, ідеї створення "Правиці" вже далеко не один рік – подібно до благих намірів обох уламків Руху об'єднатися в один...

Чи видужає націонал-демократія, і чи спроможеться вона претендувати на поважну роль в українському політикумі?

Поки що важко сказати. Хвороба "вождизму" і "гетьманування" надто глибоко в'їлася в її нутро, і рецидивів очищення наразі не видно.

Цинізм і нахабство деяких "народних обранців" (яке святотатство! Цих убогих напівграмотних пігмеїв, на кшталт Лук'янова і йому подібних, чомусь у нас обзивають "народними депутатами") перейшло межу здорового глузду: на очах у всієї країни у Голови Верховної Ради якийсь неук з кримінальною зовнішністю забрав картку для голосування. Нічого дивного – злодійські "поняття" дозволяють використання будь-яких засобів для досягнення мети, навіть найбрудніших.

Звичайно, у нормальній державі за подібні кримінальні діяння "світить" тюрма. Однак у нас, виявляється, за таке нагороджують орденами і відзнаками – якот, приміром, Ківалова чи Колесникова.

Воістину, немає меж абсурду у цій країні.

РУКА РУКУ МИЄ,

або Держава свавілля і безвідповідальности

Петро МАСЛЯК

Громадяни України обрали парламент для того, щоб він працював. Ми передали депутатам своїми голосами власну волю. Вони повинні її виконувати. Особисто мені може подобатися чи не подобатися та чи інша кандидатура, але я не маю права будь-якими діями, крім голосування, сприяти чи заважати її обранню. За кожним депутатом стоять тисячі виборців, і він кидає їхні голоси на терези справедливости, голосуючи їхньою, законно оформленою виборами волею. Ніхто не має права заважати йому виконати свій конституційний обов'язок, блокувати робоче місце спікера, виривати з рук картки, віднімати, рвати чи їсти виборчі бюлетені.

Парламент, обраний ще 30 вересня (а надворі вже зима), ще й досі не працює! Яка ганьба на увесь світ! А поки гаранти сплять, у нас робиться повний "беспредел". Дійшло вже до того, що призначаються ледь не двадцяті заступники міністрів, їх терміново перевозять до Києва, їм надаються чудові квартири, призначається високочення платня, в той час, як сотні тисяч киян вже втратили всяку надію отримати житло і по три родини мешкають у двокімнатних квартирах. Хіба це не ганьба? Чи у нас право на житло гарантоване Конституцією лише "своїм"?

І ось такий "свій", який відрізняється від інших лише абсолютною "ніякістю", у нас може рекомендуватися на будь-яку посаду. Якраз такі люди через повну некомпетентність і довели нашу економіку "до ручки". Спочатку ціни росли по місяцях, потім по днях, а зараз уже й по годинах. Таким людям завжди гарантоване право на високооплачувану роботу. Вони здатні очолити будь-яке міністерство чи відомство. Сьогодні він міністр комунального господарства, а завтра з таким же успіхом очолить міністерство оборони, освіти чи охорони здоров'я. Подивіться, до чого довели нашу освіту некомпетентні невігласи. Новітні підручники, які "перемогли" на конкурсах Міністерства освіти і науки, не відповідають навіть затвердженим тим же міністерством програмам. Бідні діти, батьки і вчителі просто за голову хапаються. Такого некомпетентного керівництва галуззю ще не було за всі роки незалежності.. А що робиться в Міністерстві економіки! Страх і жах!

У нас існує лише взаємне гарантування абсолютно бездарних і злочинних людей, які, створивши своєрідний орден, висувають на найвищі посади лише своїх. Я вже неодноразово підкреслював, що Україні випало пройти всі етапи формування держави, не обминувши жодного. Класичність нинішнього історичного моменту полягає ще й у тому, що він неодноразово описаний авторитетними політологами світу. Напевно, найвлучніше про це сказали французькі мислителі Луї Повель і Жак Берж'є: "Сучасна цивілізація – це несформована угода владоможців, спрямована на задоволення їхніх претензій. Проте ця угода дійсна лише доти, доки не буде укладена нова, щоб здерти з них шкіру".

ПОТРІБЕН СВІТОГЛЯДНИЙ ПРОРИВ

Валентин КРИВЧЕНКО

У №35 моєї улюбленої газети "Нація і держава" надруковано статтю п. Белебехи "Як побудувати українську Україну". У ній стисло і цілком правильно показано сучасний стан нашої нації, яка найбільше постраждала від російської комуно-фашистської тиранії. Так, ганебна пляма радянщини – система рад – повинна бути рішуче скасована і замінена новою державно-самоврядною системою. Потребує змін також виборча система, але, на жаль, зараз в Україні не все так просто, як хотілося б. Особливо на Сході і тут, у Харкові, де свідомість людей спотворена до бридоти, і її руйнування антиукраїнськими силами триває. З'являються нові міфи і догми, не менш ворожі до України, ніж пострадянські. Вже й комуністи здійснюють неймовірні ідеологічні фортелі. Нещодавно, наприклад, Леонід Грач у одній із своїх публікацій продав свою "безневинну" комуністичну душу "дияволу" – заспівав хвалебну оду православній церкві. Звичайно ж, російській, Московського патріархату.

Постає питання: з чого почати формування нового світобачення в Україні? Переконаний, що спочатку потрібно виконати величезну, складну роботу з метою формування нової суспільної свідомості наших співвітчизників.

Прикметно, що чимало вітчизняних політичних діячів часто вживають слово "ідеологія" де треба і де не треба. Їхня демагогія шкідлива, бо далека від дійсності. Але тим, хто перебуває в авангарді боротьби за Україну, час вирости до глибшого розуміння того, що вирішальне значення у формуванні суспільної свідомості має не ідеологія, а СВІТОГЛЯД. Хоча б тому, що один і той самий світогляд може породжувати велику кількість ідеологій. Однак про таке поняття, як світогляд, у нас зазвичай забувають або ж навмисно замовчують його.

"Геть лібералізм як державну ідеологію".

Необхідно усвідомити: питання національно-патріотичної ідеології, яка обов'язково повинна стати державною, може бути вирішене лише за умови запровадження у Конституції України статті про ДЕРЖАВНИЙ НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНИЙ СВІТОГЛЯД. Я певен, що настав час здійснити в Україні СВІТОГЛЯДНИЙ ПРОРИВ, головне завдання якого – прискорити формування якісно нової суспільної свідомості.

Втім, зараз розум українського суспільства дрімає. Його присипляє не тільки потік безглуздої демагогії, що ллється на голови громадян щоденно, а вже фактично існуюча з 1996 року державна ідеологія України. Ні, у діючій Конституції ми не знайдемо статті, де було б записано: "Державною ідеологією України є...", та все одно цю ідеологію наш Основний Закон низкою своїх положень проголошує. Назва її – ЛІБЕРАЛІЗМ. На моє переконання, він не повинен далі дезорієнтувати нашу суспільну свідомість. З лібералізмом слід покінчити раз і назавжди, бо він спрямований лише на руйнацію нашої рідної неповторної країни. Усі, кому дорога доля Вітчизни, повинні сьогодні рішуче сказати: "Геть лібералізм як державну ідеологію".

Чим же його замінити? Адже розуміти недоліки і вади, що деморалізують українське суспільство, і знати, на базі яких ідей має бути сформована нова суспільна свідомість, – недостатньо. Потрібно, щоб для світоглядного прориву склалися відповідні умови. Наприклад, щоб у нас існував досить великий прошарок національно свідомих громадян. На жаль, немає єдності серед питомо українських сил, які діють порізно.

Насамкінець хочу сказати, що, не відбудувавши і не протиставивши тоталітарним пережиткам альтернативної системи морально-духовних цінностей, ми не зможемо остаточно відкинути радянську модель державного управління та замінити її новою. Для цього насамперед необхідно, щоб ця система морально-духовних цінностей виявилась спроможною ліквідувати згубну ліберальну дезорієнтацію суспільної свідомості і створила чітке уявлення про прогресивну мету розвитку країни. Таку функцію спроможний виконати лише широко впроваджений в Україні НОВИЙ СВІТОГЛЯД. Саме тому, на мою думку, його найшвидше закріплення в Конституції держави – перше і головне завдання усіх національно-патріотичних сил України.

Харків

КАМО ГРЯДЕШІ, УКРАЇНО?

ОЖИВЕ ДНІПРО – ОЖИВЕ УКРАЇНА

Борис СПИСАРЕНКО

Світ пожинає плоди безконтрольного споживацтва: вчені прогнозують катастрофічний дефіцит питної води. Вона почасти стає стічними водами, або отруєна пестицидами, нітратами й важкими металами...

Все забруднення від цивілізації одержує й наша життєдайна артерія – Дніпро, плюс ядучі синьозелені водорості "морів" – витворів окупантських планів штибу Гоелро, для якого усі засоби є прийнятними...

Сьогодні Київське водосховище стало Дамокловим мечем над головами Києва, Канева, Черкас, Січеслава... Його двигу дамбу атакують забудовники від дерибану...

А пульсуючий водний режим щодобового водоскиду нещадно атакує правий берег – зону зсувів Києва і всього басейну ріки, складену з лесових ґрунтів, що невблаганно сповзають у ріку, "стимульовані" наростанням динамічних навантажень від орди автівок та й поїздів метро.

Повзе перлина – Андріївська церква, і Лавра, і Філармонія, і Український дім і... не дай, Боже, тектонічного поштовху...

Необхідно сьогодні прийняти державну програму порятунку Дніпра, якою передбачити спуск водойми (водойм), і:

– розробку альтернативних наплавних гідротурбінних установок з використанням природного плину води – це мобільні павільйони чи судна. Можливі колекторні водоводи;

– розробити комплекс аграрних заходів з осушення (дендрологічного, насадженням явора, верби), рекультивації угідь, звільнених від води, використання намулів сапропелю тощо. Відновити природний травостій;

– частину угідь передати інвесторам під забудову інфраструктури;

– впорядкувати нерестилища риби цінних порід і, після спуску інших водойм, Запорізьку обійти тунелем;

– проектування вести з конкурсним залученням реальних дипломних студентських проектів;

– систему пріоритетної водоочистки стимулювати преміюванням або штрафними санкціями.

Оживе Дніпро – оживе Україна!

ЧИСТІ ДЖЕРЕЛА

Вечорницями на Катерини (7 грудня) в Українському центрі народної культури "Музей Івана Гончара" відкрився фестиваль "Українське Різдво". Серед співзасновників дійства – Міністерство культури і туризму України, Українська православна церква Київського патріархату, Музей Івана Гончара, Міжнародний фонд імені Кирила Стеценка.

САМОРОЗКРИТТЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ДУХУ

Марта РИМАР

Катерини – день жіночої долі. Дивовижне, невимушене свято української душі – вечорниці на Катерини. Чого там тільки не було! Для жінок та дівчат – майстер-класи з ворожіння й причаровування від Галини Олійник, щонайвигадливішого пов'язування українських хусток, виготовлення дідухів з жита-пшениці, колядування і щедрування, вишивання, рецептів різдвяних страв. Для чоловіків – загадки, тренінг "Мистецтво самопрезентації" (уміння сподобатися жінкам), бізнес-форум, психо-енергетичний фітнес, гра в "Чіт або Лишка", вибір пари. Для всіх – колективний спів "Радуйся, земле!", ігрові сценки (народна рольова драма) від юного Святослава Силенка, веселі байки-побрехеньки Лірника Сашка, розповідь лікаря Олександра Філатовича про те, як змінити долю, презентація різдвяного альбому бандуриста Остапа Стахіва та виконання традиційної для вечорниць пісні "Якби я був полтавським соцьким", автентичний спів гурту "Роксоланія". А ще – частування узваром, наливкою, борщем і кашею, спілкування зі справжнім півнем Графом.

Все довкола цвіло барвами вишиванок, дівочими вінками-стрічками та щирістю. Отією непідробною, непідкупною, відкритою світові щирістю, коли довкола тебе немає байдужих чи ворожих людей, а рідні українські серця дихають в унісон, і є невимовне відчуття Свята.

Роль Паніматки на вечорницях дісталася народній артистці України Ніні Матвієнко. Стоячи біля розкішного дідуха, що його виготовила власноруч майстриня оберегів з Волині Марія Кравчук, Ніна Митрофанівна екзаменувала чоловіків у їхньому вмінні сподобатися дівочому гуртові, який тут-таки вигадував загадки та вирішував, пускати чи не пускати до святкової світлиці. Гості непомітно ставали учасниками дійства, і навіть найпохмуріші обличчя розквітали усмішками.

Вельми невимушено, "у своїй тарілці", почувався на вечорницях онук українського гетьмана Павла Скоропадського Борис Скоропадський, який змінив американське громадянство на українське і має твердий намір разом з двома дітьми та дружиною жити довіку на землі своїх предків. Настільки ж віртуозно, наскільки й інтерактивно спілкувався з громадою вечорниць продюсер фестивалю "Українське Різдво", президент Міжнародного фонду імені К. Стеценка Кирило Стеценко.

Мета проекту "Українське Різдво" – відновлення гармонії українського часу, створення безлічі приводів та умов для саморозкриття українського духу. "Ми прагнемо зрозуміти старі та засіяти нові сенси зимових свят, звичаїв та обрядів, що здатні посилити консолідуючий струм в українському суспільстві", – каже Кирило Стеценко. – Всеукраїнський фестиваль мистецтв і духовної культури "Українське Різдво" – це особливий мистецько-інформаційний мегапроект, який щороку пропонуватиме українцям понад 40 концертів, обрядодійств, вечірок, дискотек і презентацій, а до того будує інформаційну мережу для просування всіх суспільних заходів, яким притаманні дух і цінності Українського Різдва. В ідеалі проект мав би стати збудником синергійних резонансів між культурою, медіями, владою і бізнесом задля накопичення українського суспільного капіталу".

Віктор ГОНТАРІВ. Народження, 2006 (полотно, олія)

До народження фестивалю безпосередньо долучилися: голова Національної ради з питань культури і духовності Микола Жулинський, голова ВУТ "Просвіта" Павло Мовчан, директор Музею Івана Гончара Петро Гончар, директор агенції "Наш час" Тетяна Харламова, лідер гурту "Мандри" Фома, громадський рух "Не будь байдужим", Київський будинок вчителя", кухня "Здоровенькі були".

Ось перелік лише деяких назв та заходів фестивалю "Українське Різдво": після вечорниць на Катерини – вечорниці на Андрія, далі – вистава "Святий Миколай", "Святий Вечір на УТ-1", "Коляда", "Парад вертепів", "Марш Козоводів", презентація Всеукраїнського конкурсу української духовної музики імені Стеценка, концерти "Козацька Псальма", "Різдво на вокзалі", "Коляда в метрополітені", "Свято Різдвяних дзвонів", "Літургія Благословення", концерт для молоді "Пустіть Козу!" дискотека "Ніч після Різдва імені Гоголя", заключний концерт у Національній опері, акція "Спалення Дідуха", "Свято Водосвяття", "Літургія Вдячності".

Отже, всіх українців, які бажають долучитися серцем до основ буття свого народу, організатори запрошують приєднуватися до священної справи та брати участь у фестивалі.

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

ПРО ВИШИВАНКИ І ПЕНСНЕ З БОРІДКОЮ

Олег ЧОРНОГУЗ

Такі маленькі чиновники, як ви, живуть не позитивом, а негативом – пропагандистською отрутою, єхидством і безцеремонністю. Особливо тоді, коли в тієї чи іншої заполітизованої постаті відсутня честь і совість.

Віддаючи нині Галичину чи інші території України (поки що на сторінках "Кієвского телеграфа"), ви, пане Табачнику, не відчуваєте, що це вже межує з деякими статтями Кримінального кодексу про порушення цілісності держави. Ви віддаєте з такою ж легкістю і безвідповідальністю і Крим Росії. Якщо ви історик, то мали б знати, що цей півострів, що з'єднується з материковою Україною, до "покорєнія Крима" (О. Грібоєдов) Московській імперії не належав. До XVII століття Москва платила данину кримському хану.

А тепер уявіть собі, що я, українець (не той, що зійшов з полонин), раптом отримав в Ізраїлі посаду віце-прем'єра з гуманітарних питань. Мало того, що обійняв таку посаду в уряді Ізраїлю, а й дозволив собі різні демагогічні (краще звучить дімагогічні – **О. Ч.**) виступи на ізраїльському телебаченні, зловживаючи своїм службовим становищем чи за вказівкою, скажімо, деяких ідеологів у вишиванках з України, як пишете ви. Але не просто виступав би з пустопорожніми роздумами, а й почав закликати євреїв Ізраїлю не мучитися над вивченням державної мови, а краще і легше розмовляти тією, якою їх, євреїв, примушували розмовляти в Совєтском Союзє, коли творився "єдіний совєтскій народ" з "єдіним совєтскім язиком" російського походження. Іншу ж вивчати ніхто не збирався, бо всіх нас, совків, запевняли, що і в "мірє будєт єдіний язик – язик Владіміра Лєніна". Нам цей язик обіцяли так само, як і комунізм. Та повернімося до Ізраїлю, де я вже за віце-прем'єра з гуманітарних наук. Так от, я б в Ізраїлі як віце-прем'єр з гуманітарних наук у місцевому тель-авівському телеграфі (часописі) розпочав кампанію з впроваджування другої державної мови – російської. Розпочав на тій простій підставі або ідеологічному підґрунті, що більшість сьогоднішніх євреїв в Ізраїлі – це вихідці з України і Росії. Ви уявляєте собі таку ситуацію, пане Табачнику? Ви уявляєте, що б робилося в кнесеті, аби отака мала більшість нав'язувала свою "національну ідею" більшій меншості? Я вже мовчу про те, що в ізраїльському кнесеті немає української азарівщини. Там закон забороняє бути членом кнесету нечистокровному єврею. Там вимагається тільки "арієць", і то не в першому коліні. Ви мене розумієте, пане Табачнику. Хотів би я бачити, що б трапилося з нашим українським кнесетом, аби тут прийняли такий закон, щоб у Верховній Раді були тільки ті, що з полонин і ті, що з степу донецького. Скільки б та Верховна Рада нараховувала членів, хоча б при сьогоднішньому скликанні. Як ви гадаєте, пане Табачнику, якою була б картина у відсотковому відношенні? То, може, краще застромити язика за зуби, а перо публіциста поки що відкласти?

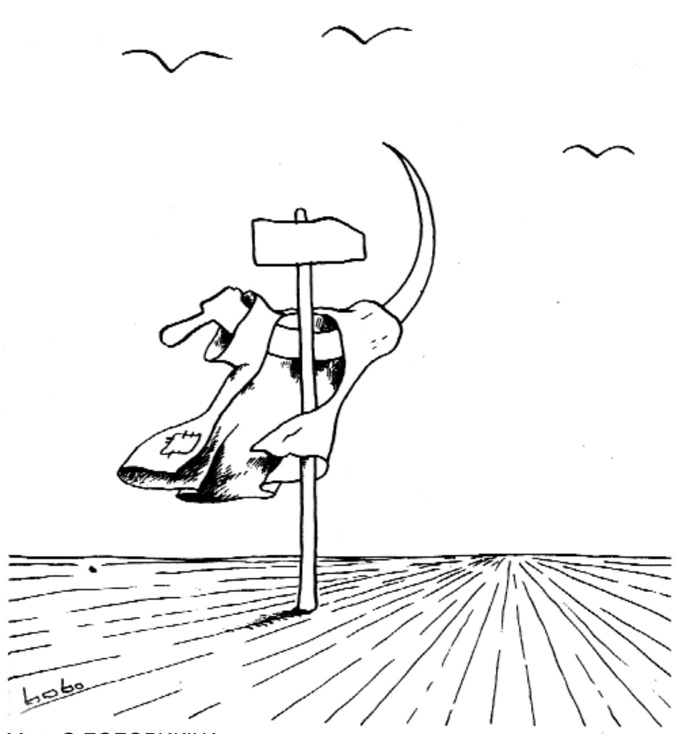
Або ще ви пишете дуже переконливо про пам'ятники і так логічно їх розміщуєте на нашій українській території. Уявімо собі, що я взявся і за пам'ятники в Ізраїлі і замість "Алеї праведників", де, до речі, чи не найбільше імен українців, запропонував пам'ятники катам єврейського народу. Розпочав би, звичайно, з Торквемади, поставив би пам'ятник і Катерині Другій, яка вперше ввела в Росії "межу осідлості" для євреїв, а потім цю ідею перехопив Адольф Гітлер, створюючи гетто. Тоді б поставив пам'ятники Шульгіну, Савенкову й іншим чорносотенцям, що викинули гасло на руїнах Московської імперії "Бей жидов, спасай Рассею!". Звичайно, і Адольфу Гітлеру. Не тому, що в його жилах текла єврейська кров, як у багатьох есесівців-арійців, а тому, що винищував євреїв тільки за те, що вони за національністю євреї, і в цьому була їхня найбільша вина.

Що ви на це скажете, пане Табачнику? Такого не можна допустити навіть в думках божевільного. Але чому тоді в Україні ставлять пам'ятники катам мого народу? Наприклад, великий рухівець Гурвіц Перший ставить в Одесі Катерині Другій, яка знищила Запорозьку Січ, увела в Україні кріпацтво. Ви, можливо, завтра-післязавтра захочете поставити пам'ятник Лазарю Кагановичу, "великому українізатору" і малому торквемаді уже XX століття. Ставимо ж пам'ятники і досі не знімаємо особі, яка оголосили червоний терор і потопила в крові мільйони українців, росіян, поляків, білорусів, литовців, латишів, татар, чеченців та інших великих і малих народів своєю ненависницькою людиножерською ідеологією – В. Лєніну. Тому самому Лєніну, що він чи не найбільше зніс за своє коротке життя пам'ятників, які символізували міць Російської імперії, знищив храми, церкви, собори. А ті, що залишилися, переформатував у склади. Священиків і архієпископів розпинав, четвертував, аби показати пролетаріату, що Бога нема, якщо він посланців Бога не може зняти з хреста чи витягти з-під коліс річкового порома, на якому крутився то один, то інший єпископ чи митрополит. Тепер ця партія, яка себе іменує комуністичною, стала чи не найбільшим поборником святої церкви, особливо Московської, як і ви, пане Табачнику. Свідчення цього – ваш виступ "другою державною" мовою перед Московським архієпископатом (?).

Спробуйте заперечити мені. Чому ви собі дозволяєте таке писати і друкувати в Україні? Може, тому, що в нас євреям дозволено все, а українцям – нічого? Давайте займатися не розбратом, пане Табачнику, а пропагандою гарного ставлення одне до одного. Нормального ставлення як до українців, так і до росіян, євреїв та інших народів нашої держави.

Вашим шляхом днями пішла і ваша колега чи то по партії, чи то по крові – сумнозвісна Богословська. Вона пропонує увести в Україні... апартеїд. Познайомтеся з її заявою в мас-медіа: її заява – припинити репатріацію кримських татар на українську землю. На якій підставі це заявляє, з дозволу сказати, офіційний юрист не за покликанням, а за чиновницьким кріслом?

Знаючи історію єврейського народу, його тисячолітнє гоніння, переслідування, вигнання, я не дозволив би собі ніколи навіть рота розтулити проти цього народу. Народу, який йшов до своєї ідентичности віками, мріючи про свою мову, культуру, історію, духовність і, врешті-решт, свою державність. Нарешті, знайшов її, якщо я не помиляюсь, у 1948 році. Тепер євреї мають свою державу, запроваджують свою мову в своїй державі. Ту мову, над якою глумилися, висміювали, забороняли. Кожен гнобитель і кожний загарбник. Усі, кому не лінькі, і всі такі, як ви, пане Табачнику, чи подібні вам слуги чи раби чужих задвірків і чужих статутів. Саме такі ідеологи і демагоги, цураючись (у кращому випадку – соромлячись після вседержавного глуму гнобителя) свого роду-племені, своєї мови, самі називали кожного єврея словами, яких я собі не дозволю щодо цього древнього і гнаного народу. Бо його історія, як історія мого українського народу, дуже подібні. І саме в тому моє глибоке розуміння цього народу. Моя українська вихованість не дозволяє так говорити про інший народ, як це дозволяє інородець у моїй державі про мій народ, про його культуру, звичаї, мову і навіть національний одяг. Так цинічно, так грубо, так безсоромно, так провокаційно, так дико. Про який же гуманізм "великого державного гуманітарія" можна в цьому випадку говорити?!

Мал. С.БОБОРИКІНА

З усією відповідальністю заявляю, що як українець, господар і син своєї землі я більше маю і формальних, і моральних прав говорити в своєму домі, що мені заманеться. Але я цього собі не дозволяю. Не дозволяю висловлюватися так про інородців на моїй згорьованій землі. Бо мені, по-перше, не ґречно цього робити з точки зору природженої української гостинности і вихованости, по-друге, з точки зору честі, якою я дорожу, по-третє, з точки зору совісті, якою нагородив мене мій народ.

Над вашим народом, пане Табачнику, знущалися всі ті, хто приходив до влади, обзиваючи вас і висміюючи вас і вашу мову, і ваш одяг, ваші ярмулки. Ніхто в цивілізованому світі не дозволить собі сміятися з національного одягу (до речі сказати, одного з наймальовничіших строїв у світі, які запозичують в українців модельєри усього світу).

Як про єврейський народ, так і про український, я не можу собі дозволити сказати, що ми зійшли з полонин – навіть заради красного слівця чи необдуманої фрази. Було б порядніше, чесніше, об'єктивніше вам сказати про мій народ, що він тільки учора повернувся з Гулагів, Колими, Сандармохів, Соловків, куди їх заселяли такі, як ви. Заселяли часто без суду і слідства. Сьогодні, судячи з ваших виступів у пресі, і ви мрієте таке вчинити з нами.

Ви в лапки берете і дороге кожному українцю слово "мова", єхидно при цьому іронізуючи, забуваючи про те, що ця мова того народу, серед якого ви живете і займаєте високу державну посаду. Ви так зверхньо пишете про ту мову, яка зазнала дикого переслідування впродовж багатьох століть. Ця мова заборонялася у піснях і навіть у нотах емськими та валуєвськими указами. Цією мовою не дозволялося ні розмовляти, ні молитися. Її принижували, її безчестили, кидали у товарняки разом з худобою, примушували бродити по тундрі і тайзі, і там помирати і знову народжуватися.

Це такі, як ви, пане Табачнику, вбивали в голови, у свідомість кожного малоосвіченого дядька, що це "мужицька мова", що це "мова селюка", виховуючи в українцеві яничара, перевертня, манкурта. Ви, як малоосвіченому дядькові, вбили в голову і пану Кучмі думку про те, що "національна ідея не спрацювала". Ніби ви адміністратор його, при якому він працював президентом. Це ви як менеджер чи іміджмейкер уклали йому "глибоку мисль" про другу російську мову під оплески антидержавників – передового загону КПРС в Україні – КПУ. Це з вашої подачі і вашого благословення державні чиновники, працівники банків, організацій і установ викинули на смітники російсько-українські словники, за які вони, було, засіли за правління Леоніда Кравчука. Бо, бачте, національна ідея не спрацювала. Ідея, яку ви з паном Кучмою і не збиралися втілювати в життя.

Ще хотів вас запитати: чому ви дозволяєте виступати з цинічними і провокаційними статтями, провокуючи громадянську війну між заходом і сходом, чи відокремленням Галичини чи Криму від України. Ви запитали про це мій народ? Хто вам дав моральне право виступати від імені українців і росіян. Я знаю (принаймні, з так званого всєукраїнского тєлєвідінія), що більшість законослухняних росіян, які шанують свою мову, шанують і мою. Шанують свою культуру і говорять в Україні українською мовою, чого не скажеш про вас. Чому ви розписуєтеся про якусь міфічну нацменшість, якщо такої у нас формально нема? Чи мені потрібно про це нагадувати двічі екс-віце прем'єру з гуманітарних питань? Як ви визначаєте нацменшість, адже в наших паспортах немає графи національність? Усі ми – громадяни України. Чи ви себе таким не вважаєте, маючи, як кожний єврей, інший паспорт? То чому ви такого права – розмовляти єврейською – не виборюєте для себе, свого єврейського народу? Чому ви так турбуєтесь за російський народ? Він вас найняв у свої адвокати? Чому наші "Інтери" розмовляють тільки російською мовою? Може, і їм час заговорити єврейською? Не втручайтеся у наші українсько-російські відносини. Не кидайте між нами не яблуко – камінь розбрату. І ще одне. У вас і в росіян, як і в багатьох інших громадян України, є свої держави. У нас, в українців, іншої України нема. Саме тому ми вам не дозволимо знову розвалити її і розбігтися по закордонах.

Ви так полюбляєте цитувати великих, займаючись софістикою. На кого ви розраховуєте? Ви заявляєте, що українці докотилися до того, що викинули з українських підручників великих українців Гоголя, Чехова, Короленка, Булгакова. Побійтеся Бога. Ці великі українці належать іншій літературі – великій російській літературі. І вони завжди були в російських хрестоматіях. Навіть за радянської влади. Чому ж ви не увели їх в українські хрестоматії, не написали, хоча б коротко, що це справді великі українці? Чи це теж ще один штрих вашої ненависті до українського народу, серед якого ви живете, отримуєте (часто незаслужено) високі наукові звання), посади і паскудите цей народ, прирівнявши його до папуасів, які щойно "зійшли з полонин".

Хто б вам і де, в якій країні, дозволив і пробачив би такі дикі заяви у так званих всєукраїнскіх газетах? Яке після цієї статті ви маєте моральне та й, певен, юридичне право очолювати в моїй державі такі високі посади з такими антиукраїнськими поглядами?

Ви своєю статтею не тільки запалили іскру громадянської війни між моїм українським народом, намагаючись зіштовхнути україномовне населення з російськомовним, ви ще й виступили як невіглас, забувши аксіому чи істину, що той, хто не знає мови свого народу, просто дикун, або ж гість чи окупант на цій території. Якщо не перше і не друге, то раб того ж окупанта. Ось чого ви домагаєтеся подібними виступами: зробити з нас рабів, які б, забувши свою історію або не вивчивши її, знову та й уже вкотре стали б рабами. Саме тому ви, як горе-історик, нав'язуєте нам свою історію, глибоко розуміючи, що незнання історії призводить усі народи до занепаду, асиміляції, а згодом і до перетворення господаря в раба окупанта. Ви про це мрієте. Ви цим сните. Але повірте мені, неісторику, ще жоден зайда на моїй землі не став господарем. Переможці тут розчинялися у нібито переможених, а український народ, як міфічний птах Фенікс, народжувався знову і знову з попелу і оживав знову, незважаючи на потуги трубадурів-табачників.

Закінчення. Початок у попередньому числі.

ПАМ'ЯТАЙ!

ПО КОМУ ПОДЗВІН,

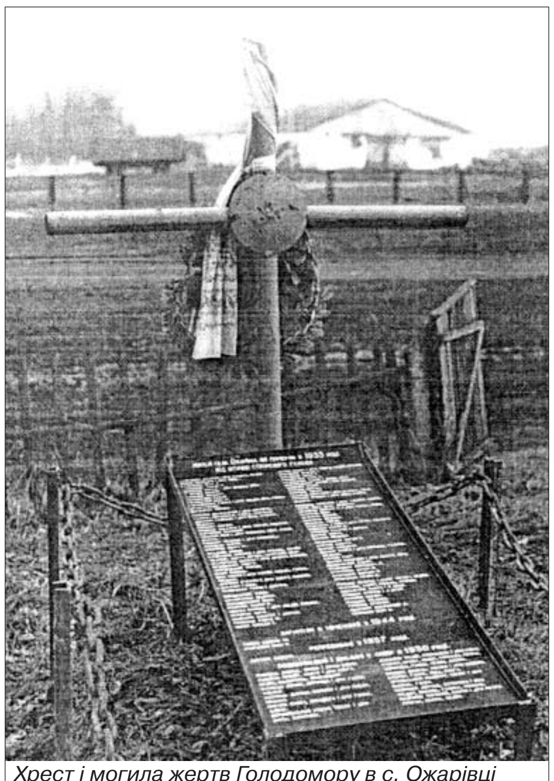
або Репресії за національною ознакою

Микола СИМЧИЧ

Початок масових репресій супроти українців як нації слід віднести до листопада 1708 року, коли, зраджена полковником Носом, була тотально знищена, вирізана, жорстоко закатована і спалена московитами гетьманська столиця Батурин, коли навіть голівки малих діточок трощили в розколених колодах, мов горіхи. Розіп'ятих і посаджених на палі українців плотами спускали течією Сейму аж до Дніпра.

Прагнення українців до волі мало трагічні наслідки, бо озвірілий окупант піддав найжорстокішим репресіям не лише прибічників Мазепи, а й перетворив на велику руїну одну з найрозвинутіших центральноєвропейських країн із суцільною грамотністю, з Києво-Могилянською та Острозькою академіями, із Львівським університетом, з українськими школами в кожному селі. А такі репресивні дії "царствующей шлюхи" Катерини, як знищення Запорозької Січі і козацтва взагалі, як запровадження в Україні кріпацтва – рабства, остаточно доконали Україну як національно-державне утворення. Отже, теперішнє відкриття в українських містах пам'ятників Катерині та іншим катам українського народу означає не лише шовіністичний плювок в лице українській нації, але є не що інше, як зазіхання з боку промосковських "п'ятиколонників" на державний суверенітет України і прагнення завершити геноцид української нації, розпочатий большевиками "червоним терором". Винищували без суду і слідства переважно тих, хто ходив у вишиванках, говорив українською мовою, мав вдома українські книги. Штучними голодоморами, зокрема найстрашнішим в історії людства 1932–33 років, винищувалося виключно українське село як носій українського духу і традицій; дітей стріляли, навіть коли ті ловили рибу в річці, а на Кубані, як свідчить історик Ольга Андрієвська, батьки якої походять з Кубані, окремі, виключно українські села бомбила авіація; у вимерлі села завозили людей з інших регіонів, переважно з Росії і Білорусі, нащадки яких ще й досі жахаються слова "українець", ототожнюючи його зі словом "смертник" або приречений на смерть. Ці завезені люди і їхні нащадки і становлять тепер електоральну базу для промосковських лівих політичних партій. Про геноцид українців за національною ознакою свідчить ще й те, що втікачі з вимираючих українських сіл ходили вимінювати на хліб сімейні дорогоцінності і речі до сусідніх сіл в Росії і Білорусі, де не було штучного голодомору, а білоруські селяни навіть зверталися до Сталіна із закликом припинити штучний Голодомор в Україні.

Після завершення Голодомору сталінська репресивна машина смерті зосередила свій головний удар на українській творчій інтелігенції. За сфальсифікованою т. зв. справою Спілки Визволення України (СВУ) проводилося тотальне винищення української інтелігенції. Сліди цього страшного нищення знаходимо на Соловках, в Карелії (урочище Сандармох), у Биківні, у Вінниці, в Дем'яновім лазу, в долинах смерті Сибіру і Казахстану і в багатьох інших місцях. Тут маємо згадати бодай кілька яскравих імен світової величини, зокрема письменників Миколу Хвильового і його гасло "Геть від Москви!", Євгена Плужника, Дмитра Фальківського, Миколу Зерова, Михайла Драй-Хмару, Миколу Вороного, Агатангела Кримського, Володимира Гжицького, Миколу Куліша та геніального режисера-постановника його п'єс, творця театру "Березіль" Леся Курбаса, Антіна та його сина Івана Крушельницьких, Василя Бобинського, академіків С. Єфремова, М. Василенка, М. Яворського, М. Кравчука – всесвітньовідомого математика, вчителя конструктора космічних кораблів Сергія Корольова, який теж пробув 10 років у ГУЛАГах і тільки дивом вижив, як і письменник-гуморист Остап Вишня.

Хрест і могила жертв Голодомору в с. Ожарівці на Хмельниччині. Світлина А. ЛИСОГО

Я нічого не маю проти пам'ятників як мистецьких витворів, але задля історичної справедливості на таких одіозних творіннях мали би бути таблички з написом, за які заслуги перед Україною та чи інша особа удостоїлась такої честі. Приміром, під пам'ятниками Постишеву і Косіору мало б значитись: "Організатор і безпосередній виконавець штучного Голодомору в Україні у 1932–33 роках". Під пам'ятником цариці Катерині достатньо було б Шевченкового "... а вторая доконала вдову-сиротину", але з огляду на те, що і в Севастополі, перед штабом Російського Чорноморського флоту, теж збираються збудувати пам'ятник цій "царствующей шлюхе", а українці Севастополя рішуче протестують проти такої наруги і виступають за спорудження в місті пам'ятника гетьманові Сагайдачному, то під пам'ятниками цій персоні можна було б зазначити: " Зруйнувала Запорозьку Січ і козацтво, запровадила кріпацтво в Україні".

Особливо страшною була репресивна машина большевиків у перші дні війни. Як стверджує у своїй книзі та й в інтерв'ю, яке я в нього взяв ще в середині 90-х років, очевидець тих подій волиняк Микола Куделя (до речі, завзятий збирач Шевченкіани), на початку літа 1941 року на подвір'я Луцького замку енкаведисти зігнали понад 4 тисячі українців призовного і трохи старшого віку. Відбір здійснювався виключно за національною ознакою: хто розмовляв українською чи був одягнений у вишиванку, тих розстріляли з кулеметів і пошматували протитанковими гранатами. Куделю привалила гора трупів, і це врятувало йому життя. А ось що коїлося у Львові під час відступу советських військ у 1941 році. Із спогадів очевидця професора Олександра Кіцери: "...Трамваї не ходять. Де швидкими кроками, де бігом добираємось до тюрми на вулиці Лонцького. Натовп людей. Сопух гниючого людського тіла. Картини, які відкрилися очам 10-річного хлопця, не забудуться ніколи. Ось із черепа трупа стирчать "цальові" цв'яхи, забиті майже до капелюшка. Дерев'яні кілки в орбітах (Господи, думаю, що ж терпить людина, жива людина, якій заганяють в мозок цв'яхи чи в очі – дерев'яні кілки!), бите скло в скаліченому роті, руки зв'язані колючим дротом. Тризуб вирізаний на посинілій спині... денце пляшки виглядає з-поміж ніг молодої жінки, груди вирізані. ...На ношах виносять... ні, не трупи, кусні людського м'яса. Часу на розстрілювання чи вбивання цвяхів в голови вже не вистачало – енкаведисти кидали в камери ручні гранати і тут же зачиняли оковані двері". Додам, що серед цих жертв у Львові Роман Шухевич впізнав рідного брата.

Окупантам не потрібні українські патріоти-державники. Їм потрібна тільки злюмпенізована, позбавлена національної свідомості покірлива біомаса, якою можна послуговуватись і як "гарматним м'ясом" в гарячих точках, одну з яких штучно провокують в Криму, щоб не допустити Україну до рятівного НАТО, а в кінцевому результаті передати Крим, а може, і всю Україну Росії; і як дешевою "рабсилой", або ж як стадом овець, з яких час від часу можна "стригти вовну" у вигляді банківських заощаджень, національних природних багатств, особливо землі, заводів, фабрик. До речі, нинішні репресії, організовані промосковською владою Криму супроти кримських татар, – це теж яскравий приклад репресій за національною ознакою, бо руйнують бульдозерами тільки татарські забудови, російські ж оберігає кримська міліція, забороняють утворювати загони самооборони тільки татарам, російські т. зв. козачі формування вільно розгулюють територією Криму озброєні, агресивні не лише до татар, а й до української державності. Це їхніми стараннями, погрозами і агресією були зірвані планові військові навчання "Сі Бриз – 2006". Всі ми бачили на телеекранах, як агресивно реагували росіяни, коли українці намагалися проникнути на захоплені маяки. А що ж самозахоплені росіянами в Криму тисячі споруд, майже вся берегова інфраструктура, тисячі гектарів української території. Незабаром вже й до моря неможливо буде підійти, бо все узбережжя Криму захоплено, розподілено і відгороджено різними російськими чи проросійськими ділками і структурами. Особняки сьогоднішніх проросійських нуворишів на чорноморському узбережжі розкішніші за царські палати в Лівадії.

Цього національного приниження можна було б уникнути, якби в українських можновладців всіх часів, як і в більшості і самих українців, було менше національного самоїдства. Якби вистояв Батурин, тобто якби не зрадив полковник Ніс – історія України була б іншою, європейською, а не кріпацькою. Але якщо зраду Носа можна ще якось пояснити, скажімо, психічною паталогією, то після побаченого в Батурині перехід на бік царя Петра полковників Полуботка, Скоропадського, Палія, Ґалагана і Апостола видається нічим іншим, як національним самоїдством, адже, крім особистої вигоди, крім кар'єрних мотивів, у цих людей ніякої іншої мети не простежується. А хіба не міг передбачити Юрій Коцюбинський, син відомого українського письменника, чи тисячі таких, як він, засліплених українських соціалістів і комуністів, що принесе українському народові большевицька окупація, коли на їхніх очах відбувалися дикі розправи над етнічними українцями в Києві, заподіяні бандами Муравйова? А хіба нинішні політичні посіпаки всіх рівнів не розуміють, що чекає на Україну в разі приєднання, точніше остаточної окупації України Росією? Розуміють і знають, що тоді українці як нація будуть приречені на повне етнічне, національне і навіть фізичне знищення. Знають, що ведуть свій народ до прірви, в яку, зрештою, і самі потраплять, як і їхні попередники – члени КПЗУ. Знають, але йдуть цим хибним шляхом, бо спрацьовує вихований окупантами інстинкт національного самоїдства, бо, як пише Євген Сверстюк, "...залишилося суспільство, скалічене насильством".

А ще не забуваймо про лінгвоцид (мововбивство), адже з часів царя Петра Першого на заборону української мови було видано понад 170 указів. "Лінгвоцид, – пишуть у своїй книзі "Мова і нація" В. Іванишин та Я. Радевич-Винницький, – є передумовою масової денаціоналізації та манкуртизації: без нього не можлива втрата народом історичної пам'яті, етнічного імунітету, національної самототожності, а без цього, своєю чергою, не може відбутись асиміляція – поглинання одного народу іншим. Ось чому поневолювачі ніколи не забували про необхідність нищення мови поневолених народів". Лінгвоцид веде до етноциду. Одним з багатьох різновидів лінгвоциду є привілеї для панівної мови і її носіїв (намагання закріпити за російською мовою статусу другої державної в Україні, в той час як в Росії закривають єдину україномовну бібліотеку, і українська мова там фактично під негласною забороною).

Герой однойменної поеми Адама Міцкевича Конрад Валленрод пішов на службу до ворогів, аби мати більше можливостей виборювати незалежність рідної вітчизни, рідної нації. І навіть польські комуністи були спорідненими з долею вітчизни, а не з ворогами рідного народу, як це сталося в Україні. Коли в нерівних боях з енкаведистами змовкали повстанські скоростріли і, аби не здатися ворогові, хлопці рвали себе гранатами, або стрілялися останнім набоєм, мудрі і далекоглядні керівники УПА наставляли на шлях валленродизму найздібніших і наймолодших. Чи був цей шлях ефективним, можемо зробити висновки, аналізуючи долю поета Дмитра Павличка. Та й Леонід Кравчук ніколи не проголосив би незалежної України, якби перед його юнацькими очима не протікали героїчні картини саможертовної боротьби поліських упівців за цю ідею. Отже, ідея і чин є рятівною домінантою кожної нації. Але хробак національного самоїдства задля кар'єри, жадоби грошей, багатств і почестей кидав і продовжує кидати грицьків нечос-потьомкиних, юрків коцюбинських, українських комуністів, соціалістів і їм подібних на шлях національного самовідчуження і ревного служіння інтересам іншої держави. Національне самоїдство і самовідчуження, підсилені брудним потоком інформаційного і телекомунікаційного одурманення і зомбування української нації, призводять до стадної психології, до апатії і соціального збайдужіння. Якщо на звіряче вбивство композитора Володимира Івасюка навіть в умовах советсько-кадебістської застрашеності Львів відреагував масовими протестами під час похорону, то реакція на вбивство композитора Ігоря Білозіра вже в незалежній Україні була млявою і бутафорною, як, до речі, і на вбивство журналіста Георгія Ґонгадзе. Дивною мовчанкою обійшли і українські, і світові ЗМІ несподівані і вочевидь передчасні смерті таких видатних і, головне, плодовитих українців, як професори Федір Погребенник і Анатолій Погрібний, як нардеп від Прикарпаття Юрій Оробець і народний бард Тризубий Стас, як етнограф Василь Скуратівський, як професор тоді ще Івано-Франківського інституту нафти і газу Йосип Перун і багато інших вірних синів і дочок України. Ми не дошукуємо істини, бо вона може бути вбивчою і для нас. Ми, як отара овець, чекаємо: а хто наступний... Джон Донн, а за ним і Ернест Гемінгвей сказали: "... від смерті кожної людини малію і я, бо я єдиний з усім людством, тому ніколи не питай, по кому подзвін – він по тобі". Я переконаний, що порятунок треба шукати там, де його знаходять наші колишні "співлагерники" – поляки, мадяри, прибалти – в альянсі цивілізованих країн і розвинутої демократії. Тільки захищаючи своє національне, тільки захищаючи істину, ми станемо вільними, тобто повноцінною нацією, народом, а не отарою овець, яким байдуже, чи їх женуть на пашу, чи на заклання. Атмосферу страху юрби перед владою треба змінити на атмосферу остраху влади перед народом.

м. Івано-Франківськ

УРОКИ ІСТОРІЇ

РОСІЙСЬКЕ ОБЛИЧЧЯ ДИВІЗІЙ СС

Валерій РЯБЧЕНКО

Комуністична пропаганда Радянського Союзу на всі голоси волала про українських буржуазних націоналістів, інколи згадуючи "лісових братів" Прибалтики як прибічників фашистської Німеччини, та весь час згадувала Нюрнберзький процес та причетність до нього українських патріотів. Розвалилась "імперія зла", щезли її міфи, прочитані документи Нюрнберзького процесу, та не знайдено жодних доказів співпраці вояків УПА з фашистами. Світу розкрилась правда, але не всім вона вигідна і особливо політикам, які заявляють, що "націоналізм – це хвороба", і які хочуть повернути Радянський Союз у вигляді сучасної Російської імперії. Радянські школи викладали програми, в яких "рускій народ" виглядав тільки як переможець, носій культури для "недорозвинутих" нацменшин, народ, який винайшов все і вся у світі, та таке інше. Пропаганда робила образ бездоганного "російського старшого брата", і в ньому не було місця для людей "руской національності", які служили ідеалам ІІІ Рейха. А їх було чимало. За підрахунками істориків, у різних військових формуваннях служило близько 1.500.000 людей – вихідців з РРФСР; близько 70.000 з них – у військах СС.

У сучасній російській пресі можна прочитати статті, де згадуються військові формування (РОА) під командуванням генерала Власова, але майже нічого про російські національні СС дивізії та їхню діяльність у ІІ Світовій Війні.

На початку формування СС підрозділів до його складу могли входити тільки представники етнічних німців, але за наказом Гіммлера від 8 жовтня 1938 року до його лав дозволено приймати представників інших національностей (голландців, датчан, фламандців, норвежців та шведів), з 1941 року фінів, а з 1943 року до лав СС почали приймати представників народів Східної Європи, Індії, Кавказу, Азії. Навесні 1943 року на території Польщі була сформована 1-а російська козача кавалерійська дивізія. У складі дивізії перебували дві триполкові бригади та декілька допоміжних дивізійних частин. У листопаді 1944 року дивізія увійшла до складу військ СС та отримала нову назву – XIV корпус СС, але вже через місяць за наказом головного оперативного управління СС була перейменована на XV козачий кавалерійський корпус СС. Командуючим корпусом був призначений СС–групенфюрер, генерал-лейтенант військ СС Гельмут фон Паннвіц. Дві триполкові бригади дивізії перейменовані в 1-у та 2-у козачі дивізії. На базі 5-го полку 2-ї козачої бригади та ескадронів Калмицького кавалерійського корпусу сформувалася пластунська піхотна бригада. З грудня 1944 року корпус успішно воював з Червоною армією в боях за Питомачу (Югославія). У 1945 році корпус діяв проти болгарських військ та партизанських загонів Тіто. Наприкінці квітня частини корпусу брали участь у прикритті відходу німецьких груп армій з Хорватії. На початку травня 1945 року корпус здався західним союзникам, які, в свою чергу, депортували майже весь її склад радянській стороні.

Хто влаштував Варшавську різанину?

Після окупації Брянської області німцями на її території з'явився Локотський автономний округ. В окрузі було сформовано російське самоуправління, поліція та частини самооборони. З часом на чолі округу став місцевий інженер Броніслав Камінський, а місцева самооборона почала називатися "Руская освободітєльная народная армія" – (РОНА). Вона представляла собою боєздатне антипартизанське з'єднання та активно використовувалася німцями в каральних операціях. З підходом Червоної армії до теренів округу, РОНА переформувалась у бригаду та почала відступ до Білорусії. Разом з керівництвом евакуювалися сім'ї військовослужбовців. У Білорусії бригада увійшла в підпорядкування вищого керівництва Фюрера "Русланд–Митте" СС-групенфюрера, генерал-лейтенанта поліції та військ СС Курта фон Готтберга, до складу групи якого входили різноманітні частини шуцманншафта та військ СС. Частини бригади були розташовані в районі Лепеля, де їм було наказано забезпечити охорону прилеглої території, та, окрім цього, бригада використовувалася у всіх антипартизанських операціях та зачистках місцевого населення. Влітку 1944 року частини бригади були переведені до Польщі. Чисельний склад бригади складався з чотирьох полків.

Наприкінці липня 1944 року бригадний генерал Камінський зустрівся з рейхсфюрером СС Гиммлером, який нагородив Камінського Залізним хрестом 1-го ступеня за особливі заслуги перед Рейхом та за участь в антипартизанських операціях на теренах Білорусії. Під час розмови було досягнуто ряд домовленостей про перехід бригади під командування військ СС. Бригада Камінського була переформована в штурмбригаду СС "РОНА", а він сам отримав чин Ваффен-бригаденфюрера та генерал-майора військ СС. 1 серпня 1944 року за наказом головного оперативного управління СС штурмбригаду СС "РОНА" перейменовано на 29-ту військово-гренадерську дивізію СС (русскую №1). Полки бригади переформували в три номерних полки СС і різноманітні служби підтримки.

Вояки армії генерала Власова

Саме тоді у Варшаві частини Армії Крайової підняли повстання. У німців це викликало переляк, і вони почали швидко збирати військові частини для його приборкання. Керівником приборкання повстанців Гітлер призначив "спеціаліста" по партизанах фон дем Бах-Зелевського. З перших днів повстання дивізії Камінського було наказано прибути до Варшави. З деяким запізненням, після прямого наказу Гіммлера, Камінський із складу РОНА сформував полк чисельністю 1700 бійців за підтримки 4 танків Т-34, однієї самохідної артилерійської установки СУ-76 із складу танкового з'єднання дивізії та двох 122-мм гармат. Полком командував полковник Фролов. 4 серпня 1944 року полк Фролова прибув до Варшави. Серед усіх частин було поширено звернення Гітлера про придушення Варшавського повстання та покарання його учасників. 5 серпня частини СС Камінського та частини 36-ї дивізії СС пішли на штурм барикад у районах Воля та Охота. Цей наступ мав на меті деблокувати оточену на Саксонській площі групу генерала Штабеля. Після звільнення районів Воля (частини 36-ї дивізії) і Охота (група Фролова) там почалася різня – лише за один день було вбито близько 10 000 мешканців Варшави. Через декілька днів до Варшави прибув сам Камінський. Фон дем Бах-Зелевськи відчував наближення кінця війни, і що за вчинення злочинів треба буде нести відповідальність, тому ніяк не радів масштабам різанини. Зелевськи застосував ряд кроків для того, щоб схилити повстанців до капітуляції, але поляки, сподіваючись на підтримку Червоної армії, відкидали пропозиції німців.

Зелевськи вирішив змінити тактику і наказав військовим частинам СС припинити терор. Під час телефонної розмови Камінський посварився з Зелевськи. 19 серпня 1944 року командуючих 29-ю та 36-ю дивізіями викликали в Лодзь на конференцію офіцерів СС. По прибуттю Камінський був заарештований, а після проведення суду розстріляний. Після розстрілу Каменського полк РОНА залишався ще деякий час у Варшаві. Під час вуличних боїв полк втратив до 500 людей. Після виведення з Варшави полк був відправлений на полігон Нойхаммер, куди раніше прибули інші частини дивізії. Тут дивізія була розформована, а її склад передано під командування "Руской освободітєльной армії" (РОА).

Хто спалив українське село Ведильці та білоруську Хотинь?

36-а військово-гренадерська дивізія СС в післявоєнному світі набула зловісної слави. Історія цієї частини почалася 10 серпня 1940 року, коли Оскару Дірлевангеру було наказано створити команду мисливців "Ораніенбург". До складу команди увійшли німці, засуджені за браконьєрство, а її командир – у 1935 році був засуджений за насильство над неповнолітньою. Формування команди проходило в концтаборі Заксенхаузен і до вересня виросло до складу батальйону. Після переформування він був відправлений у Польщу в підпорядкування поліцайфюреру СС Люблена, який, у свою чергу, передав батальйон піхотному полку "Мертва голова" №5, який був залучений до охорони концентраційних таборів Польщі. Після скандальних історій серед керівництва, навесні 1942 року батальйон був переупорядкований до поліцейського полку "Центр". Влітку 1942 року Дірлевангеру дозволили залучати до своїх лав колишніх громадян СРСР, і до кінця року з них було сформовано дві роти. Чисельність батальйону налічувала всього 300 вояків. Навесні 1943 року батальйон брав участь у всіх антипартизанських акціях в районі Борисів – Мінськ. За повідомленням заступника командира батальйону, рускіє стали некерованими і навіть розстріляли прибалтів, які прибули для поповнення. У червні батальйон виріс до чотирьох рот – одна німецька та три рускіє, окрім цього, німецький взвод розвідки та артилерійська батарея. Загальна чисельність батальйону склала 760 чоловік. 10 липня батальйон було реорганізовано у 6 рот. У серпні 1943 року батальйон брав участь у знищені великого партизанського табору біля озера Пелик, де зазнав відчутних втрат. Основними завданнями батальйону було знищення партизанських баз. Усілякі накази Гітлера і керівників тилових районів розв'язували руки Дірлевангеру, і, як наслідок, окрім партизанських баз, вони почали знищувати білоруські села, які можливо були причетні до зв'язків з партизанами. 13 вересня 1943 року, наказом головного оперативного управління СС, батальйон був розгорнутий у трибатальйонний полк.

У листопаді 1943 року полк відправили на фронт. У результаті боїв він втратив значну частину особового складу і налічував 259 чоловік станом на 30 грудня 1943 року. Після операції "Багратіон" полк відступив на територію Польщі для поповнення. Після початку Варшавського повстання полк чисельністю 881 чоловік був залучений до його придушення. Підрозділ Дірлевангера діяв у Варшаві з надзвичайною жорстокістю, і після війни був звинувачений у масових розстрілах варшав'ян. Після придушення повстання полк переформували в штурмову бригаду СС.

15 жовтня 1944 року бригада чисельністю 4 000 чоловік брала участь у придушені Словацького повстання. 22 жовтня біля Білого Потоку бригада успішно вела бої з частинами словацької армії та комуністичних партизанів. Протягом листопада 1944 року бригада повністю "навела порядок" на даній території. 12 лютого 1945 року її перейменували в 36-у дивізію СС, яка в березні брала участь у боях за Сілезію, де була майже повністю знищена радянськими військами.

30-а військово-гренадерська дивізія СС

На окупованих територіях Росії та Білорусії німці створювали різноманітні добровольчі підрозділи. У Росії це були переважно фронтові частини, а в Білорусії – частини шуцманншафта. На початок 1944 року в різних областях Білорусії було створено 7 "шума"-батальйонів. Окрім цього, 23 лютого 1944 року була створена Білоруська Крайова Оборона (БКО) та ще 4 батальйони "шуми". До літа 1944 року до складу БКО входило вже більш як 40 батальйонів. В результаті операції "Багратіон" в червні 1944 року частина білоруських батальйонів була повністю знищена, а частина відійшла до Польщі.

У Польщі батальйони БКО були реорганізовані, а "шума"-батальйони 31 липня 1944 року зведені в шуцманншафт-бригаду "Зіглінг". До складу бригади увійшли 3 рускіє та 2 українські "шума"-батальйони. Разом вони склали 4 полки.

1 серпня 1944 року бригада перейменована в 30-ту гренадерську дивізію військ СС (русская №2). На початку серпня дивізію з районів Варшави перевели на територію Франції. У середині серпня дивізія прибула в Бургундію та була дислокована по гарнізонах тамтешніх міст. 27 серпня 1944 року два українських батальйони дивізії, перестрілявши німецьких офіцерів, перейшли до французьких партизанів у районі міста Везуль. На сторону французів перейшло 820 чоловік. На місце втікачів до складу дивізії були передані 23-й рускій батальйон СД та 654-й рускій південний батальйон. На початок вересня 1944 року весь склад батальйону був переведений у район Діжона. З початком контрнаступу союзників частини дивізії з боями відійшли до кордонів Німеччини. 15 січня 1945 року 30-а дивізія була переформована у військову гренадерську бригаду СС (білоруська №1). Рускіє чини дивізії були передані в склад Збройних сил Комітету по звільненню народів Росії (ВСКОНР), а німці та білоруси пішли на формування нових частин. Наприкінці квітня 1945 року дивізія здалась західним союзникам, які, в свою чергу, депортували весь її склад радянській стороні.

Закінчення в наступному числі.

ДО ДЖЕРЕЛ

ВІДЧУТИ УКРАЇНУ В СОБІ

Іван АНДРУСЯК,
"Нація і держава"

Здається, нині, – маючи бажання, час і необхідну копійчину, – кожен меломан може знайти собі все, чого душа забажає, на будь-який смак і несмак. Ось лише днем з вогнем не знайдете хорошої дитячої музики – а української дитячої музики тим паче!

Хіба, знаєте, у Франції... Відомо, що французькі вчені-медики дослідили вплив пісні, зокрема колискової, на розвиток дитини ще в утробі матері й після народження. Неважко здогадатися, що цей уплив виявився надзвичайно позитивним, і тепер французьким майбутнім мамам із терапевтичною метою призначають диски з колисковими піснями, у тім числі й нашими, українськими! А ми тим часом свої колискові, яких народна пам'ять протягом століть берегла принаймні кілька тисяч, поступово забуваємо. І коли дитина підросте й захоче послухати щось "своє", "недоросле", – то чи не єдине, що ми можемо для неї знайти на численних київських дискових розкладках, це хіба записи пісеньок до сов'єцьких іще мультиків. А хоч мультики ті дуже часто, хоч що кажіть, таки добрі й милі (за винятком тих, де "підверстано" божевільні ідеологеми), – але мова пісеньок усе одно чужа, а отже, чужа й ментальність, культура. Одне слово, якщо на ринку вкраїнської дитячої книжки ми вже маємо сякий-такий вибір, то ринку дитячої музики просто не маємо!

А що є? Виняток! Іноді, раптом, де-не-де з'являється щось, на що натикаєшся здебільше випадково, тоді як насправді воно мусить бути на кожнісінькій розкладці й у кожнісінькому домі – принаймні тому, де є діти, – і саме це мусило б у нормальній країні інтенсивно рекламувати ТБ замість того, що нині воно рекламує...

Ось одна така "знахідка", один такий "виняток" цими днями на наших музичних розкладках з'явився. Маю на оці диск "Мамина колискова", підготовлений культурологічним центром Українського товариства охорони пам'яток історії та культури і виданий рекординговою компанією "Атлантік". Одразу видно, що робили його люди професійні, небайдужі й грамотні: автор ідеї та виконавчий продюсер Наталя Піховкіна, музичний продюсер, композитор Євген Досенко, художник Олександр Базилевич, упорядниці книжечки Марина Бур'янова і Валентина Чешко...

Видно це з того, що матер'ял дібрано напрочуд вдало, причому напрочуд різноманітний, незважаючи на те, що весь він витриманий у рамцях одного-єдиного жанру колискової пісні. Одначе маємо тут і фрагмент літургії; і вітчизняну музично-поетичну класику ("Місяць яснесенький" О. Спаринського на слова Лесі Українки, "Вечірню пісню" Кирила Стеценка на слова Володимира Самійленка); і доволі широкий спектр народних колискових пісень з різних регіонів України – Волині, Гуцульщини, Слобожанщини, Вінниччини, Житомирщини; і дитячий відгомін українського визвольного дискурсу ("Стрілецьку колискову" Левка Лепкого); і твори сучасних композиторів ("Діва сина колисала" Лесі Горової, "Колискова пісня" Павла Дворського тощо). Причому виконання так само різноманітне і так само вражаюче – від живого народного солоспіву, в тім числі навіть дитячого, до неповторно зворушливої Ніни Матвієнко! І коли вона заводить дивовижну народну колискову в обробці неперевершеного Євгена Станковича:

Бо колисонька,
Бо новенькая
З крутого дереванька,
А дитинонька,
Та й маленькая –
Від щирого серденька, –

до цього не можуть залишитися байдужими ні діти, ні дорослі! Точнісінько так само, як і тоді, коли юний Василько Керецман заводить на рідному діалекті дивовижну лемківську колискову:

Гайчи тобі, гайчи,
Нема дома мамчи.
Пішла мамка в поле,
А ти спи, соколе.
Люляй мені, люляй.
В'єдно вучка стуляй,
Стуляй їх на спання,
Милий мій соколя.
Усни мені, усни,
Великий вирости.
Великий, гарненький,
Муй братік маленький.

Я не втримався від спокуси повністю подати текст цього лемківського шедевру! Може, хтось із читачів занотує його собі й "перебере до вжитку". Жаль лише, що не можу подати запису мелодії...

Утім, кому пощастить знайти цей диск, той матиме іще один подарунок – вкладену до нього замість "обкладинки" чудово оформлену книжечку з цими ж таки колисковими. Для дитини це дуже важливо, адже дитина багато чого сприймає зором.

Та найголовніше – не зупинятися на цьому. Жоден диск, навіть так добре і з такою любов'ю зроблений, як цей, не замінить дитині живого маминого голосу. Співайте колискові! І для своїх дітей, і... для себе! Бо та любов, та щирість і легкість у душі, котру ви відчуєте, співаючи, непорівнянна ні з чим. Бо так відчуваєш Україну в собі – глибинну, генетичну...

ВІД АВТОРА

ЧАС СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Іван АНДРУСЯК

По Вкраїні ходить вечір,
вербам коси заплітає.
Це ж сьогодні вся малеча
жде святого Миколая.

Це ж в серпанку золотому
кучеряве небо нині.
Це ж від дому і до дому
ходить радість по Вкраїні.

Ось і тут, у цій господі
сяють усмішки діточі.
Мов зірки яскраві сходять –
так палають ваші очі!

Назріває мить щаслива,
світла радість назріває...
Кожен хай спізнає диво
від святого Миколая!

Всім, хто вірує у Бога,
він завжди допомагає, –
тож надіймося на нього,
на святого Миколая!

Всім, хто рідну Україну
у душі і серці має –
їм повік сприяння буде
від святого Миколая!

...По Вкраїні ходить вечір,
вербам коси заплітає.
Для дорослих і малечі –
Світле свято Миколая!

Не відмовить він ніколи
тим, хто прагне світ любити.
Тож огляньмося довкола:
може, серед нас він, діти?

ПРОЧИТАЙТЕ ДІТЯМ

ЛИСТ ДО СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Святий Миколаю!
Я тебе чекаю!
Може, знати б ти хотів,
Що собі бажаю
На Різдво в дарунок?
Навантажуй клунок.
Перш за все хотіла б ляльку,
Найпишнішу в світі кралю.
Потім зайчика м'якого –
Сам вже вибери якого.
Ще хотіла б я коня,
Ще також хотіла б качку,
Гуску, котика й собачку,
Та не справжніх, тільки цяцьку,
Щоб не їли забагацько.
Принеси цікаву книжку
Про кота, або про мишку,
Про таких, як я, дівчаток,
І з малюнком на початок.
Ще б хотіла черевички
Гарну блузку, дві спіднички,
На голівку – синю стрічку,
А найбільш – малу сестричку.
Щоб її я доглядала,
По годинах годувала
І у возику возила,
І ходить маленьку вчила....
Любий Отче Миколаю!
Я, звичайно, добре знаю,
Що цей список – аж задовгий,
Але ж Ти – незмірно добрий...
Принеси мені гостинців,
Скільки вміститься в торбинці:
Ані мало, ні багато –
Так, як скажуть мама й тато.

Ганна ЧЕРІНЬ

КНИЖКА – НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК

"КОЗАК, КОРОЛЬ, КРУК"

Олена МОВЧАН

Ніхто не може сказати однозначно, про що треба писати книги, адже актуальність та популярність можуть здобути зовсім несподівані теми. Дорослий читач обов'язково знайде щось для себе серед розмаїття оправ на поличках книгарень, – а ось із літературою для дітей виявляється складніше. Книги для маленьких читачів вибирають, як правило, батьки чи хтось із дорослих. І такий вибір не можна робити легковажно, не можна купувати книгу лише тому, що в ній яскраві малюнки, бо нічого з прочитаного дитиною не мине для неї безслідно.

Серед сучасних українських письменників небагато знайдете тих, які відомі саме як дитячі. Але література для дітей все ж таки поповнюється новими творами внаслідок цікавого "перевороту". Що вийде, коли письменник, який уже знайшов свого читача серед дорослих, захоче писати книгу дітям? Про це можна не лише роздумувати, а й побачити результат такої роботи. Принаймні видавництво "Грані-Т", запровадивши книжкові серії "Сучасна дитяча проза" та "Життя видатних дітей", якраз і провокує "дорослих" письменників на "здитиніння". У когось, природно, виходить краще, у когось гірше, – а ось поет Олесь Ільченко, відомий як "співець Києва, якого вже немає", здається, знайшов себе в дитячій літературі.

Ось і щойно, якраз напередодні Дня святого Миколая, в згаданій серії "Сучасна дитяча проза" побачила світ нова його книжка для малечі – "Козак, король, крук". Напозір це збірка іронічних казок різних народів світу! Та справа в тому, що ці казки насправді зовсім не народні, а належать перу Олеся Ільченка – ось лише хвацько й весело стилізовані ним під розмаїття народного світосприйняття. Звісно, тут український козак укотре перехитрив смерть – цей сюжет є невід'ємним елементом нашої барокової міфології; а ось китайські діти товаришують із драконом, який так само неодмінний у тамтешній традиції, як, скажімо, вівсянка, на пригодах із якою побудована "англійська" казка – в традиції Туманного Альбіону...

Відтак ця книга перетворює читання на веселу подорож світом. Одначе – і на цьому слід наголосити – це подорож зовсім не "космополітична"! Уже з перших сторінок ви легко переконаєтеся в тому, як мудро й талановито, з доброзичливою усмішкою, ненав'язливо автор учить своїх маленьких читачів з повагою ставитися до всіх народів, але при цьому неодмінно усвідомлювати себе українцем – і пишатися цим!

Іронічні казки Олеся Ільченка легко сприймаються і будуть цікавими для всіх. Хоча книга й призначена для дітей молодшого шкільного віку, її з задоволенням прочитають і дорослі. Тим паче, що веселі малюнки відомого художника Костя Лавра сприймаються тут напрочуд гармонійно.

Тож гадаю, що "Козак, король, крук" – одна з тих хороших книг, які здатні перетворити для дітей читання на приємну звичку. Котра, між іншим, неодмінно виявляється ще й дуже корисною. І не лише для дитини...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.

Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9